odiosa Rex videns filias suas vnam pulchrā aliā nigrā eis noia īposuit. Pulchre filie imposuit nomē. s. Rosimūda Nigre filie nomē. gratia plena Deinde pconē p totū regnū misit p mulgādo q oēs venirēt. a filias suas in mrimoniū daret illis q ad ꝗ dignī essēt Qcūq; vo pulchrā filiā in vxorē accipet: nihil cū ea nisi pulcritudinē obtineret. Si q nigrā filiā īvxorē accipet: totū regnū post eiꝰ decessu cū ea obtineret: Multi ꝗ audiētes ad curiā regis venerūt. a cū duas filias viderēt: oēs ad pulchrā filiā currebāt. a eā in vxorē petebāt Gratia plena nigr filia amare fleuit. Ait ei rex. O filia: ob quā rē affligitur aia tua? Ait illa. O dñe nullꝰ ē q me visitet nec mecū loq̄tur. omīs ad sororē meā currūt a oēs me despiciūt. Ait pē. O filia: ignoras q oia mea tua sunt. a q te despōsauerit regnū meū obtinebit? Illa sic ꝛsortata a fletu cessabat Dꝰ hꝰ venit q̄dā rex ad curiā regis a cū vidisset pulcritudinē Rosimūde: eā in vxorē petijt tm̄ cum sua pulchritudine. Rex pater puellā ei dcessit a cū magno gaudi eā despōsauit Stabat altera filia p multos annos ātq̄ esset despōsata Tādē q̄dā dux nobilis ꝗ paup intr̄ se cogitabat Licet puella turpis fuerit: tm̄ q̄cūq; eā habuerit regnū cū ea obtinebit prexit ad regē a eā in vxorē petijt. Rex vo gauisus ē eā despōsauit cū magno gaudio. a post mortē regis totū regnū cū ea obtinuit.

¶ Moralizatio

Mi. rex iste ē dñs nr̄ ihs xps. Filia rosimūda tā pulchra ē mūdꝰ iste. Vn̄ pauci inueniūt q nō mūdū sup oia appetunt tādē nihil cū ea obtinebūt nisi suā pulcritudinē ꝗ ē vanitatē a diuitias a fīē pulcitudo p īfirmitatē famē a senectutē ām̄bilat ita diuide huiꝰ mūdi trāseūt p mortē a sepe añ Et ideo fatui sūt q mūdū despōsāt. Altera filia. s. gratia plena q ē turpis a oibꝰ odiosa: ē te ē paupta. s quā miro mō deꝰ dilexit a ideo ve-

eat gratia plena qr p eā deuenit ad diuicias Veruntn̄ pauci sūt q eā despōsare volūt p̄mo ē oibꝰ odiosa. tn̄ q eā desponsauerit vitā eternā habebit

De constātia amoris mutui.

Capitulū septuagesimū octauū

Ex q̄dā pulchrā filiam hebat q erat duci nobilissimo despōsata cū q pulchrā plē hebat a maxima int̄ eos erat dilectio Dux vo mortē de cuiꝰ morte facta ē plāctus magnꝰ in cīate. Dña vo satis honorifice eū sepulture tradidit Post mortē amici eiꝰ ad eā venerūt vt secūdo viro nuberet allegātes sibi etatē ītegrā ac pulchritudinē suā. Dña vo respōdit Vir alterū habere nolo qr vir meꝰ q mortuꝰ ē erat tā bonꝰ dulcis ac diues per oia q mevltra modū dilexit Et ꝓpt̄ nimiā dilectōē int̄ nos eiꝰ mors tātū me affligit. q vt credo viuē ñ potēo. Si vo talē virū ponamꝰ q iuciuē possibile esset ei ātē me mori a tūc esset mihi grauis afflictio iā habeo q nunq̄ virū aliū cāpere volo Si malū vir accipē: esset mihi graue pꝰ bonū habere pessimū.

¶ Moralizaꝰ.

Arissimi rex iste est deꝰ filia aia ad dei similitudinē creata q eāt nobilissimo viro. s. dño nr̄o ihu xpo p vtutē baptismi despōsata q sūma dilectōe nos dilexit qr ī cruce p nobꝭ mortuꝰ ē q̄ vir aliū p illo nō accipias ꝗ ē aliū nūq̄ tātū diligas. a sic cū eo regnabis.

Qꝰ q̄s nescit: p̄sumere nō audebit.

Capitulū septuagesimū nonū.

Erat q̄dā rex q miro mō puos camiculos dilexāt die ac nocte bn̄ latitēs: ītātū q ī gremio suo eos q̄escē pmisit a ibidē pauit Illi vo sic ꝛsueti erāt in gremio eiꝰ dormiē a cōedē q vix alibi cē volebāt a qnq̄ circa collū regis pedes ponebāt. Et sic rex solaciū mgnū a ludū cū eis hebat. Eāt tē q̄dā asinꝰ q cū oia ista vidisset ī corde suo cogitabat. si ego cā

Universitäts- und Landesbibliothek Düsseldorf

tarē a ante regē saltarē: a circa collū
dñi mei pedes ponerē: rex m̄ daret oia
ferculā ad comedēdū a gremiū suū ad
descendū. Hijs cogitatis extra sta-
bulū saltauit aulā intrauit a coram re-
gē cātare cepit: deinde hinc inde salta-
uit et post ꝗ ad regē accurrit a pedes
ēca collū eius posuit. Seruꝗ videtes
credebāt asinū in furia conuersū accepe-
rūt eū a egregie ꝟberauerūt et sic ad
stabulū reduxerūt. ¶ Expositio.

Rñi rex iste ē dñs nr̄ ihesus xp̄s.
Camculi bñ latrātes sūt p̄dica-
tores q̄ ꝟbū dñi bene p̄nūciāt. Vnde
digni sūt in gremio celesti descē. Asi
nus p̄t dici: q̄ p̄sumit officiū p̄dica-
tōis assumē ꝟbū dei p̄nūciare tñ latrā
tūrā nc grāz ad ꝗ hz a iō timēdū ē ne
tal sit ꝟbat9 ꝗ ē a dño a ꝓpl9 ꝟpulsꝰ
¶ De versucia dyabol. Et quomodo
iudicia dei sunt occulta.

Capitulū. lxxx. cū exposicōe inclusa.

Erat q̄da eremita q̄ in q̄da
spelunca iacebat et diebus et
noctib9 deuote deo seruiebat.
Juxt̄ cellā suā erat q̄dā pastor ouiū q̄
pascebat oues. Accidit vno die q̄ pa-
stor erat somno oppressus. Ipso dormi
ente q̄dā latro venit a oēs oues secū
abstulit. Supueniēs dñs ouiū a pa-
store q̄rit vbi oues erāt. Ille vero in
cepit iurare q̄ oues p̄didꝗ quō nesciꝰ
ignorabat. Dñs ꝗ audiēs furore re-
plet9 ipm occidit. Heremita ꝗ videns
apt in corde suo. O deꝰ ecce hō iste cul-
pam innocēti dedit a ipm occidit. Exq̄
q̄ p̄mittis talia fici: ad mūdū vadā
a sicut ceteri vitā ducā. Hijs cogitatis
hēmitariū dimisit a ad mūdū prexꝭ
ꝗ deꝰ ipm p̄dere nolebat: angelū in
for̄ hōis ad eū misit vt ei se associaret
Quē cū ālgelus in via cuntē inuenisset:
apt ei. Rñe quo vadis? At ille. Ad
istā ciuitatē añ me. Angelus dixit ei
Ego i via ero comes tuus q̄ angelꝰ
dei sū a ad te veni vt simꝰ socij i hac
via. Ambo ābulabāt ꝟsꝰ ālātē. Cū ālt
intrassent: hospitiū a quodā milite
ꝓpter dei amorē petebant. Miles vero
fatl gratāter eos recepit a honorificē
ac splēdide cū hō deuotōe i oibꝫ mistrē-
uit. Miles iste tātū vnicū filiū hēbat
in cunabul iacētē quē multū dilexe-
rat. cēna facta cameā ē aperta a lecti
fatl honorifice ornati p ālgelo a heremita
Media vero nocte surrexꝭ ālgelꝰ
a puerꝫ i cūabul strāgulauit. ꝗ videns
heremita itra se cogitauit. Nūq̄d iste
erat ālgelus dei: honꝰ miles oia nēcē-
ria ꝓpt dei amorē ei dedit. a nō hūit n̄
vnicū filiū inocētē a iste eū occidit. Sz
tñ nō audebat ei q̄cq̄ dicē. Mane ālto
surrexerīt a ad ālātē alia preterūt in
q̄ in domo vnꝰ ciuis satis honorifice
erāt recepti a splendide mistrēti. Ciuis
iste quēdā aureū alphū quē miro mō
dilexit hūit in q̄ vltr̄ modū glabat.
media nocte surrexit ālgelꝰ a furatꝰ ē
alphū illū. Heremita ꝗ videns intra se
cogitabat. Iste malꝰ ālgelꝰ ē vt credo
Iste ciuis nob optime fecit a iste est
furatꝰ alphū suū. tñ nl ei loq̄bat q̄ ti-
muit eū. Mane vero surrexerīt p viā
ābulabāt donec ad quādā aquā pue-
nerīt vltr̄ quā erat pons. pōtē ascēderīt
a q̄dā paup eis obuiabat. Ait ālgelꝰ
Rñe: mōstr̄ nob viā ꝟsus talē ālātē
Paup ꝟtit sea cū digito viā ꝟsus ālā-
tē oñdit. Cū vero ꝟtisset se ālgelꝰ ꝗbito
p scapulas eū accepit a vltr̄ pontē p
iecit a ꝗmersus ē paup. Qz cū hēmi-
ta vidisset apt i corde suo iā scio q̄ iste
dyabolꝰ ē a nō ālgelꝰ dei honꝰ. Quid
mali fecit paup istea tñ eū occidit. Ab
illo tpe cogitabat ab eo recedere. Ve-
rūtamē timēs nl loq̄bat ei. Cū vero
ēca horā vesp̄tinā ad ālātē pueīssent
ad domū ciuisdā diuitis accesserūt a
hospiciū p dei amorē petebāt. Ille vero
simplicit̄ eis negauit. Apt ālgelus dei
Amore dei saltē tectū do9 nob ocedatl
ne tupi á male bestie ꝗ nos deuorent
Ille ait. Ecce dom9 vbi porci mei iacēt
si placz vob cū eis iacē potestl. sinautl
recedatl q̄ aliū locū vob ñ dabo. Apt ei
ālgelꝰ. Si aliud ñ p̄t fieri: cū porcis vēis
iacebim9. Et sic factū est. Mane vero
surrexerūt. Angelus hospitē vocauit